

Сжщото става и съ камъка въ планината, който ту се нагрѣва отъ палещитѣ лъчи на слънцето, ту изстива отъ острия студенъ вѣтъръ.

Въ пукнатинитѣ на камъка може сега да проникне вода. Когато презъ голѣмитѣ студове тая вода замръзне вътре въ пукнатинитѣ, тя напира и ги прави по-широки. Ако замръзне вода въ запушено шише, то въ време на замръзването шишето ще се пукне. Сжщо тѣй и водата, когато замръзва, разпуква твърдия камъкъ. Тѣй твърдата планинска скала постепенно се разрушва отъ дружитѣ усилия на водата и въздуха. Колкото и несъкрушима да е изглеждала тя по-рано, съ течение на времето отъ нея ще остане само буца отъ побѣлѣли камъни, натрупани на купчина, единъ върху другъ. Но и тия камъни нѣкога ще изчезнатъ; тѣ ще се разтрошатъ на още по-малки парчета, които после водата ще размие и отнесе.

Тия измѣненія ставатъ много бавно, но водата и въздухътъ работятъ безъ почивка. Като разрушаватъ планинитѣ, тѣ изравняватъ земната повърхнина, и ако нищо не пречеше на тѣхната работа, то малко по малко цѣлата суша би се превърнала въ еднообразна, гладка като чершавъ, равнина.

Водата се старее да изравни земята, но тя не може да измие всички планини по нея. Отъ воднитѣ утайки земята гради нови планини, само че отъ другъ съставъ и други форми. На едно мѣсто планинитѣ се размиватъ отъ водата, а на друго мѣсто се издигатъ нови планини. Но и старитѣ планини не отстъпватъ на водата; и тѣ постоянно ставатъ все по-високи.

Земята постоянно се бори съ водата.